

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica pomenirii pildei vameșului și a fariseului

Lucrarea cuvântului Meu de peste pământ este cea mai mare zi din toate zilele care sunt cu omul, iar ea trebuie să-l zguduie pe om, căci Domnul vorbește peste toate câte sunt în cer sus și pe pământ jos. Amin. Scris este: *«Sună, oare, trâmbița peste cetate fără ca poporul să nu se înspăimânte? Dacă leul mugește, cine nu se va înspăimânta? Și dacă Domnul grăiește, cine nu va auzi, cine nu va vesti? Nimic nu face Domnul fără să descopere taina Sa proorocilor, slujitori ai Săi»*. Amin.

O, copii care străjuți în calea venirii Mele, sunați peste pământ vestea cuvântului Meu și dați de știre că duhul pocăinței și duhul proorociei stau alături cu duhul rugăciunii, căci dacă Domnul grăiește, cine nu va prooroci, cine nu va rosti cuvânt?

Eu, cât am stat pe pământ, orice lucrare am lucrat-o prin cuvânt rostit, ca s-o înfăptuiesc apoi. Am cerut mai întâi prin rugăciune la Tatăl și prin mulțumire la Tatăl, și apoi am lucrat, căci cei care cer, trebuie să fie mulțumitori, fiindcă nu este frumos să ceri ca să primești, și să nu mulțumești apoi pentru cele ce vei primi.

Biserica, e taină mare acest cuvânt. E înfricoșătoare lucrarea cuvântului, căci aceasta înseamnă biserică, iar biserica are ca lucrare rugăciunea, fiilor. Nu la număr trebuie să se adune cei ce se adună bisericește, ci la rugăciune trebuie să se adune ca să fie, căci altfel nu sunt în biserică cei ce se adună ca să simtă greul pentru care ei cer de la Dumnezeu. Să nu se laude omul care primește de la Mine după ce se roagă, ci să fie mulțumitor și până primește și după ce primește, că altfel omul este fariseu și se folosește de Dumnezeu pentru sine, nu pentru Mine.

Vameșul și fariseul, cei doi care au venit în casa rugăciunii, aceasta e pildă vie, rostită de gura Mea ca să-l învăț pe om prin ea. Duhul de fariseu uită mereu porunca cea prin care omul poate să intre la Dumnezeu când se roagă, iar porunca aceasta este să iubești ca pe tine însuși pe fratele tău, și toate în Dumnezeu, pe Care-L iubești cu toată inima, cu tot cugetul și cu toată virtutea ta. Amin. Fariseul îmi mulțumea că nu este ca vameșul sau ca toți ceilalți oameni care fac nedreptate, răpire, desfrâu, și că el postește și dă zeciuială din câștigul său, iar vameșul, cu capul aplecat, se ruga cu durere pentru miluire de la Mine împotriva păcatelor sale.

E fariseu omul care rostește cuvinte de credință sau de rugăciune fără să creadă sau fără să se roage. O mulțime de oameni și de biserici de oameni se adună și spun de fiecare dată că Eu pentru ei și pentru mântuirea lor M-am coborât din cer, întrupat în Fecioară, de la Duhul Sfânt, de M-am făcut Om, ca să Mă răstignesc apoi, și să înviez din moartea de pe cruce și să Mă sui la Tatăl ca iarăși să vin să judec pe vii și pe morți, și apoi să fiu nesfârșit cu împărăția Mea pe pământ. Și mai zic cei ce se adună bisericește că-și mărturisesc păcatele ca un botez peste ei, și că apoi așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie. Mă uit la aceștia că sunt la număr, dar la pocăință și la proorocie și la rugăciune nu sunt aceștia, ci știu ceea ce spun doar pe dinafară de duhul lor și numai atât, și sunt adunați la număr, dar nu și la rugăciune.

O, poporul Meu cu care Eu grăiesc în zilele Mele de apoi, cei ce au căutat să știe vremea sfinților și trăirile lor, aceia nu pot să nu creadă în Dumnezeu și în puterea Lui prin omul care proorocește și se roagă mulțumitor și iubește împlinind iubirea Mea în el. Fariseului i s-a socotit mândrie rugăciunea lui de mulțumire, iar vameșului i s-a socotit pocăință și botez spre iertarea păcatelor lui. Mândria este desfrânare, căci cine nu iubește pe Domnul și nu pe sine prin tot ceea ce face și simte și împarte, acela face desfrânare prin tot ceea ce face, așa cum Eu v-am învățat pe voi să-i spuneți poporului cuvântului Meu, copii care învățați de la Mine ca să dați apoi în părți învățătura Mea. Mânia cea pentru sine este desfrânare în trupul omului, căci omul nu Mă

are pe Mine de Dumnezeu când face așa, și scris este: *«Orice păcat pe care îl face omul, este în afară de trup, dar cine se dedă desfrânării, păcătuiește în însuși trupul său»*.

Cel ce iubește mândria, acela nu este făcător de pace între el și Dumnezeu, căci cel ce face pace, nu poate face pace mai multă ca pacea cea din faptele sale între el și Dumnezeu, între el și aproapele său, iar altfel de pace este iubire de sine și nu este în folosul lui Dumnezeu. Dacă omul este adevărat în rugăciune când Îmi spune să-i iert păcatele așa cum și el îl iartă pe cel ce-i greșește lui, apoi tot la fel de adevărat sunt și Eu în ceea ce-Mi spune el prin ceea ce l-am învățat Eu să spună în rugăciunea lui, și așa este cu toată rugăciunea pe care omul o așează înaintea lui Dumnezeu. Făcătorii de pace nu sunt cei ce fac pace între om și om, că aceasta o fac faptele omului, ci sunt cei ce-l dezbară pe om de faptele care-l despart de Mine, iar Eu sunt Cel ce-l rabd îndelung pe om, ca să-l aștept pentru pocăință, și e rău să fie omul încăpățânat pentru pocăința lui care-i descuie ușa spre Mine, așa cum vameșul cu plânsul lui amar M-a milostivit și i-am deschis, pe când fariseul, căruia am dat să-i deschid, și-a închis singur ușa spre Mine judecându-l pe cel păcătos care se ruga să-l iert de cele ce el a făcut pe pământ.

O, poporul Meu, e taină mare cuvântul biserică. Această taină înseamnă rugăciune, înseamnă pocăință, înseamnă proorocie în Duhul și împlinire, fiule. O, Mă uit mereu, mereu peste tine, căci ochiul Meu cel veghetor te așteaptă precum așteaptă morții învierea, și Eu Mă uit mereu, mereu peste tine ca să împlinești tu această Scriptură a Duhului Sfânt Care iese din gura Mea. Eu o împlinesc, căci glasul Meu curge din Mine precum am proorocit că voi lucra, iar morții îl aud și așteaptă glasul tău și lucrul tău proorocesc care să-i scoale pe ei. Amin.

O, poporul Meu, să nu fii fariseu, ci să fii plăcut lui Dumnezeu și aproapelui tău prin tot ceea ce ești și faci, căci cine caută să-și placă lui însuși, acela rămâne în faptele sale, nu în faptele Mele, iar Eu am spus prin cuvintele Mele de atunci și de acum: *«Rămâneți în iubirea Mea»*. Caută viață cu învățător, fiule, că asta înseamnă această Scriptură, fiindcă învățătorul îți pune mereu în față cuvintele vieții, iar viața ta să însemne iubirea Mea. Amin.

O, poporul Meu, tu să nu rămâi în iubirea ta, ci să rămâi în iubirea Mea, că tu trebuie să știi ce este rugăciunea ta și de unde își are ea puterea și ce este viața ta și de unde își are ea iubirea. Vorbirea ta cu cei ce Mă poartă pe Mine în mijlocul tău și spre tine trebuie să fie vorbire de Duh Sfânt, că dacă nu faci așa, duhul rău dă să te scrie cu greșală asupra Duhului Sfânt, Care este din Mine în cei ce te poartă pe tine spre Mine, și pe Mine spre tine, și din care El lucrează peste biserica ta, peste adunarea ta. Altfel biserica nu are viață de Duh Sfânt, ci are altceva care nu înseamnă duh de viață, duh de biserică. Am spus prin cei învățători de la Mine peste tine că omul trebuie să-I zâmbească numai lui Dumnezeu, nu și omului; că omul trebuie să-I fie bucurie numai lui Dumnezeu, și numai atunci bucurie omului care se îndumnezeiește din această bucurie. Amin.

Frăția cea cu folos pentru Mine trebuie să se vadă în rugăciunea cea împlinită. Când rugăciunea rămâne neîmplinită, când frații uniți în cereri nu primesc împlinirea cererilor lor, asta înseamnă că nu au fost uniți în rugăciune. Este scris în psalmi despre cei ce stau în casa Domnului, în curțile Domnului, slugile Domnului să binecuvinteze pe Domnul, și noaptea să ridice mâinile lor spre cele sfinte, iar Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul, Domnul din Sion îi va binecuvânta pe ei. Amin.

O, fiilor învățați din izvorul cuvântului Meu, întinderea mâinilor spre Dumnezeu este îmbrățișarea cu Dumnezeu a omului rugător, căci el atunci este atent la unirea Mea cu el, și este chiar unirea, că inima se roagă, și ea face mâinile să se ridice. Asemenea este și cu întinderea mâinilor frate spre frate în numele Meu pentru iertare, pentru împăcare, pentru iubire din cer între frate și frate și pentru pacea Mea între frați.

O, fiilor, dacă în vremi sau în lipsuri grele numai unul lipsește de la cererea cea spre Mine, aceea nu se împlinește chiar măcar pentru unul care face altceva decât rugăciunea cea care cere pentru biserică. Moise când și-a ales pentru Mine din popor pentru duhul proorociei, s-a văzut

puterea duhului lui și peste cei care nu erau acolo, căci s-a coborât duhul lui peste cei numiți, acolo unde erau ei. O, nu la număr, nu la locul de strângere, ci la rugăciune să fiți găsiți una, fiilor. Când preotul Mă poartă pe Mine pe mâini, iar în el nu, aceasta este pentru Mine o mai mare durere ca aceea de pe Golgota, unde am suferit pentru depărtarea omului de Mine. Acolo însă erau atâtea inimi care Mă purtau în ele așa cum Mă poartă un preot care este pe Golgota când Mă are pe mâini conducându-Mă cu durerea din el pe drumul crucii, plângând pentru Mine, Cel părăsit de inima omului nepăsător de Dumnezeu, Care ține cerul și pământul prin iubirea Lui pentru om.

O, fiilor care sunteți puși de Mine călăuză pentru poporul Meu, spuneți fiilor lui Israel că una este să facă omul minuni cu Dumnezeu, și alta e să facă duhul rău minuni prin om, căci viața fără Dumnezeu face din om, diavol, și omul se face fariseu lângă Dumnezeu. Spuneți fiilor lui Israel să nu se laude în ei că fac rugăciune, că postesc, că împlinesc legile Mele, ci să se laude lăudându-Mă Eu în ei, și să întindă mâinile la Mine ca să Mă dau lor cu viața Mea în ei. Amin.

Mă uit în bisericile lumii cum preotul nu înțelege ce este el, când creștinul nu înțelege ce este el, și cât trebuie aceștia să nu uite cu cine stă pe mâini când inima nu dovedește același lucru, sau pe cine ia el în trupul lui când fapta lui nu dovedește apoi pe Dumnezeu cu el. O, fiilor călăuzitori, Eu sunt Cel minunat întru și între sfinți, și de aceea vin și vă spun să învățați poporul și pe slugile Mele să spună când se roagă, să spună de Domnul, Cel ce este minunat întru și între sfinți, căci în cel ce este Domnul minunat, acela este om sfânt și minunat. Amin.

Ierusalime, vreau să aud din mijlocul tău cuvânt întreg, ca să fii tu întreg și sfânt și dator, fiule. Vreau să spui tu așa: „*Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cea ce ești minunat întru și între sfinți, aliluia, aliluia, aliluia, miluiește-ne*“. Amin.

O, poporul Meu, nu sunt bune cele ascunse, orice ar însemna ele, ci sunt bune dacă sunt mărturisite. Cele nemărturisite aduc lene în virtuți și în înfocare după cer și după împliniri din cer, iar acestea trebuie primite și împlinite cu blândețe și cu umilință, așa cum lucrăm Eu înaintea Tatălui ca Fiu iubitor și ascultător. Amin.

O, fiilor care călăuziți pe poporul Meu, călăuză este cea pusă de Dumnezeu, și vai ei dacă se rupe corabia cu cei din ea! Dar Eu, Domnul, ca un bun ce sunt, știu și văd că numai greu e de călăuză de la cei ce le place să călăuzească și nu pot din pricina că este călăuză pusă de Domnul. De călăuză e greu pentru că e călăuză și e neprimată din această pricină, fiindcă așa este pe pământ. Dar poporul Meu trebuie să fie cer pe pământ și nu pământ, și trebuie să știe ce înseamnă taina Mea cu omul pe pământ. O, e greu de călăuză, dar de cei călăuziți e cel mai ușor dacă se lasă călăuziți, dacă se lasă, fiilor. Iată, trebuie călăuză ca să nu încapă nepăsare pentru cele de sus din cer, și pentru cele de jos de pe pământ, căci dacă zice creștinul că slujește cu mâna pentru mersul celor ce sunt pentru Dumnezeu, Eu, Domnul, îi spun lui că nu cu mâna se slujește pentru cele de sus, ci cu duhul și cu unirea în Hristos între frați și în lucrul Duhului Sfânt în vremea oricărui lucru cu mâna, iar altfel lucrul cu mâna este pentru trup dacă nu se face duh cel ce lucrează lucru cu mâna. Lenea pentru lucrul cu mâna se vede în lenea pentru lucrul cu duhul, căci dacă cel ce greșește se supără de la cel ce îi arată greșeala, atunci lucrul lui cu mâna este pentru trup, de vreme ce el nu se face duh din trup.

Pe pământul celor păcătoși cel ce greșește se bucură pentru greșeala altuia, și cu ea își acoperă greșalele lui, și chiar dacă nu se bucură, măcar face și el tot așa greșale, fie din răzbunare, fie din slăbiciunea de a greși, iar unul ca acesta uită că nu se aseamănă între ele nici faptele, nici greșalele între om și om. Dar pe pământul celor sfinți cei ce greșesc sunt ajutați spre pocăință de cei ce stau îngenucheați pentru ca să meargă mulți pe picioare în urma lor și înaintea lor. Amin.

O, fiilor înțelepți care mergeți în genunchi pentru viața multora! Cine merge în picioare nu poate merge în genunchi, și de aceea merge în picioare, iar cel ce merge îngenucheat merge așa pentru ca să poată merge mulți pe picioare. O, numai în genunchi trebuie să mergem dacă vrem

să-l învățăm pe om să meargă pe picioare. O, numai în genunchi e de mers, dar nu pentru asta trebuie să plângem, fiilor călăuzitori, căci așa și nu altfel l-am făcut Eu pe om. Nu știe nimeni în afară de Tatăl că Eu plângând l-am făcut pe om, și îngenuncheat am lucrat această plămădire a trupului omului și a duhului lui apoi, iar acum, la sfârșit de timp, iarăși M-a trimis Tatăl să-l fac pe om și Mi-a zis: *«Du-Te, Fiule, după omul ieșit din omul cel zidit de mâna Ta, du-Te și învață-l pe om taina cea dulce a suferinței și nu fericirea, Fiule! Du-Te, Fiule, du-Te, că fericirea îl face pe om să Ne uite, Tată. Du-Te, și să Te întorci cu omul pe umeri, că mult Te-ai aplecat Tu spre om, și ai zis ca el ca să zică și el ca Tine»*.

O, așa Îmi zice Mie Tatăl de câte ori vin cuvânt pe pământ la tine, poporul Meu, și voiesc să găsească omul de la tine învățătura Mea și voiesc ca tu să fii popor de ucenici ai cuvântului Meu și să nu te bucuri de tot ce faci tu pentru tine sau pentru Mine, ci să te bucuri de tot ce pot să fac Eu prin tine, că Eu ți-am spus că morții așteaptă de la tine împlinirea Scripturii învierii lor la glasul cuvântului Meu de peste tine și la glasul tău care să semene cu glasul Meu, și ca să Mă cunoască pe Mine în tine morții și viii că sunt Dumnezeu Cel adevărat, Care lucrează sămânță din sămânță, viață din viață luată din Mine, poporul Meu, și înviere din învierea Mea, căci Eu am făcut învierea. Amin, amin, amin.

Iar celor vii cu trupul Eu, Domnul, le spun așa: cine vrea să scape de păcatul cel din el și de diavol, apoi acela să nu judece pe nedrept pe aproapele său și pe Dumnezeu, și apoi el va învia pentru veci de veci, căci vai omului care-și ascunde vina prin pedepsirea altuia!

O, copii călăuzitori din partea Mea, dacă i se pare omului că Eu zic ca el ca să nu-l slăbesc pe omul cel din el, el să nu-și spună că nu-l știe Dumnezeu, că nu-l vede, că nu aude Dumnezeu, fiindcă Eu dacă fac așa, fac așa ca să Mă feresc de vina cea din om, dar Mă apropii de om după ce el își lasă scoasă la lumină vina sa cea ținută în el de întunericul din el, de el, de judecata lui cea împotriva aproapelui lui, căci mândria omului cea împotriva altui om îi face duhului rău casă în om și pat de desfrânare în om, fiindcă cel ce nu este un duh cu Mine, are alt dumnezeu, care este un trup cu el, precum este scris în Scripturi.

O, Ierusalime, nimic nu-l face pe om mai mult ca învățătura Mea cea îmbietoare sau cea muștrătoare. Muștrarea este iubire, și cine fuge de această iubire, fuge de lucrarea cea făcătoare de viață veșnică în el și pentru el pe vecii viață. Amin.

Iarăși și iarăși vă spun: puneți note celor ce stau la școala facerii, copii făcători din partea Mea peste cei ce se așează cu ei înșiși înaintea voastră pentru ca să-i așezați voi înaintea Mea, și pe Mine înaintea lor cu taina vieții Mele în om. Poporul Meu să fie adevărat, iar adevărul acesta Îmi va da Mie înapoi cerul și pământul, pe care omul cel ieșit din om Mi le-a luat vreme de șapte veacuri, fiilor împărțitori de veacul ce va să fie și de viața lui pe pământ. Rugăciunea poporului sfânt să fie duh de pocăință, duh de proorocie și de împlinire, și apoi ea să fie învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin.

Mă uit cu voi peste popor, Mă uit cu voi din cer și de pe pământ, Mă uit cu voi cu trupul și cu duhul peste poporul cuvântului Meu. O, să se uite și el spre voi și să vadă, și să vă vadă că-l vedeți și că-l văd, și să Mă vadă văzând cu ochii deschiși și nu ca prin vis să Mă vadă, căci Eu îl privesc mereu, mereu și vreau să-l văd că este cel ce veghează cu multă și minunată minte, căci Eu, Domnul, am spus că în zadar ar avea veghe dacă nu ar avea minte poporul Meu. Amin.

Acum, cu duh mulțumitor Mă odihnesc în voi, că am putut să punem duhul învățăturii peste Ierusalim, fiilor împărțitori de cuvânt sfânt. Acum, fiilor, să așteptăm îngenuncheați în fața Tatălui și în fața poporului, așteptăm mers în picioare, mers de Duh Sfânt, căci Eu v-am spus vouă că numai în genunchi trebuie să mergem dacă vrem să-l învățăm pe om să meargă.

O, numai în genunchi e de mers, fiilor călăuzitori, căci Eu îngenuncheat și plângând l-am făcut pe om la început, iar acum, la sfârșit, tot așa este lucrul facerii omului, tot în genunchi și tot plângând trebuie să lucrăm Noi și cu voi, Noi, cei ce lucrăm facerea omului și cerul cel nou și

pământul cel nou pentru om; tot în genunchi, tot suspinând și tot plângând, ca din om să-l facem pe om. Amin, amin, amin.

19-01/01-02-2004